

РОЗДІЛ 1

Ленна

Париж

Четвер, 13 лютого, рік 1873

У покинутому шато на лісистій околиці Парижа ось-ось мав початися спиритичний сеанс.

Стрілки годинника вказували на тридцять дві хвилини по півночі. Посеред кімнати стояв накритий чорним полотном стіл. За столом сиділа Ленна Вікс, спиритуалістка-учениця. Навпроти — інші учасники сеансу: поважний добродій та його дружина, обоє помітно знервовані, понурі. Дійство відбувалося у вітальні тепер напівзруйнованого шато, де років сто вже ніхто не жив. Багрянні шпалери місцями пооблазили. Під ними проступала пліснява.

Якщо все йтиме за планом, тут скоро з'явиться привид — привид убитої в цьому шато дівчини.

У стелі щось зашаруділо. Звісна річ, миші. Щойно увійшовши, Ленна помітила, що плінтуси всіяні крихітними чорними зернятками — мишачим послідом. Гадане тупотіння лапок переросло в шурхіт і шкрябання. Це ж точно

миші? Ленну пробирали дрижаки. Якщо привиди й існують, думала вона, то це покинуте шато — найкраща для них оселя.

Ленна зиркнула в темряву за вікном. Поволі падав мокрий сніг — рідкісне для Парижа явище. Мляво світили ліхтарі. Око зачепилося за металеві ворота на в'їзді в обійстя — оповиті мертвим плющем, вони похитувалися на завісах. За ними — темний густий хвойний ліс, припорошений білим.

Учасники сеансу, так звані *гості*, зібралися опівночі. Першими приїхали батьки жертви — з ними Ленна познайомила кілька днів тому. Невдовзі прибули вона сама та її наставниця, відома медіумка, яка й проведе цей сеанс, — Воделіна д'Аллер.

Усі в чорному. Атмосферу в кімнаті важко було назвати приємною чи бодай привітною. Ленна дістала й розгорнула записник. Подружжя нетерпляче чекало на початок сеансу, обоє сіпалися й презиралися. Батько перекинув латунний свічник і дуже перепрошував. Ленна його розуміла: всі нервувалися. Вона й сама вже з десятків разів витерла спітнілі долоні об поділ сукні.

Нелегко було витерпіти таку лиху годину, та ще й під керівництвом Воделіни. За відвідини сеансу вона брала захмарну суму, і це не враховуючи завдатку.

Сьогодні збиралися викликати незвичайного духа. Власне, всі духи, з якими Воделіні доводилося мати справу, були незвичайні. Не старенькі, в білих нічних сорочках бабусі, які прожили довге життя, а тепер блукали порожніми коридорами. Не доблесні солдати, які смертю хоробрих полягли на війні. Ні, Воделіна скликала до себе духів тих, хто став жертвою насильства й помер молодим.

Усіх до єдиного вбили. І що найгірше: їхні кривдники лишалися безкарними.

Ось чому тут була потрібна допомога Воделіни. Ось чому до неї зверталися. Такі люди, як ця згорьована пара за столом. Такі, як Ленна.

Тридцятирічна Воделіна уславилася своїми здібностями на весь світ: вона вміла прикликати духів невинно убієнних жертв, щоб з'ясувати імена вбивць. Шанована спіритуалістка, вона вже розкрила кілька найзагадковіших убивств у Європі. Її ім'я десятки разів потрапляло на перші шпальти, особливо після того, як вона торік за таємничих обставин покинула Лондон і повернулася в рідний Париж. Утім, на її вірних шанувальників це анітрохи не вплинуло.

Покинуте шато могло здатися химерним місцем для проведення сеансу — але в методиці Воделіни взагалі було багато химерних вимог. Зокрема, вона стверджувала, що духа можна викликати лише там, де людина померла.

Два тижні тому, першого лютого, Ленна перетнула Ла-Манш, щоб стати ученицею Воделіни. Ленна чудово розуміла, що відмінницею їй у цій сфері не бути. Її переконання й погляди були доволі хиткими. Вона повсякчас ставила під сумнів необхідність Заклинання древніх демонів, ароматичних паличок із пало-санто, шкаралупки з яєць кропив'янки. Не те щоб вона зовсім не вірила... Ні, Ленна радше не була впевнена. У цій царині нічого не можна довести. Нічого не можна зважити на терезах, проаналізувати, покрутити в руках — на відміну від камінців, які Ленна зберігала вдома. І поки інші учні й учениці беззастережно вірили в найбільш чудернацькі окультні теорії, Ленна постійно запитувала себе: чому? Як це можна

знати напевне? Кілька років тому вона навіть відвідала спиритичний сеанс, але той випадок лише підтвердив її сумніви — звісна річ, ніякі привиди тоді не оприявнилися.

Ця сфера на межі правди й ілюзії зводила її з розуму.

За всі свої двадцять три роки життя Ленна жодного разу не бачила привида. Знайомі запевняли: гуляючи поміж старими маєтками або на цвинтарі, вони відчували прохолодні дотики невидимих сутностей. Інші казали, що бачили безпричинне мерехтіння свічки або тінь із людськими обрисами. Ленна завзято кивала, щиро прагнучи їм повірити. Але ж усі ці явища... Хіба в них немає простого раціонального пояснення? Обман зору, заломлення світла, віддзеркалення — наука все це може легко пояснити.

Якби кілька місяців тому Ленну запросили поїхати в Париж на спиритичний сеанс, вона б розсміялася. А вивчати мистецтво спиритизму? Марнування часу, сказала б Ленна. Вона віддавала перевагу пошуку зразків гірських порід на берегах Темзи. А тоді настав Вечір усіх святих — вечір, коли Ленна знайшла свою любу молодшу сестричку Еві бездиханну, закривавлену. Знайшла в саду біля скромного пансіонату «Гіквей гаус», що належав їхнім батькам, на Юстон-роуд. Еві зарізали, але на її тілі були ознаки боротьби: розкуйовджене волосся, садна, синці. Поруч валявся сестрин портфель — випатраний, порожній.

Поліція приділила смерті Еві стільки ж уваги, скільки зазвичай приділяла вбивству будь-якої жінки середнього класу — себто дрібку. Минуло три місяці, а жодної відповіді родина так і не отримала. Ленна була у відчай. А відчай, як виявилось, здатен перебороти зневіру. Ленна обожнювала Еві понад усе на світі. Магія, чаклунство, де-

мони — Ленна вже була на все готова, аби тільки ще раз поговорити із сестричкою.

І нехай Ленна ще сумнівалася в існуванні привидів, її скарги — скам'янілості — могли слугувати доказом, що й після смерті є життя. Цю думку колись першою озвучила Еві, і тепер Ленна як ніколи прагнула побачити в цьому істину.

Еві зятю вірила в духів, була медіумкою-початківцею, а ще — колишньою ученицею Воделіни та її відданою шанувальницею. Якщо хтось і здатен був подолати мур між життям і смертю — то тільки Еві. Ленна мусила з нею поговорити, дізнатися правду про те, що сталося. Нехай поліція не прагнула правосуддя, але його прагнула Ленна. Тому вона вирішила відкинути всі сумніви й вивчити — ба навіть опанувати — це химерне мистецтво спиритичного сеансу.

Ленна навіть не встигла оплакати горе — вона з головою поринула в самостійне розслідування злочину, скоєного проти її сестрички. Скорбота й сльози не на часі. Ще виплачеться. Потім. Спершу вона жадала помститися вбивці.

Знаючи, що до Лондона Воделіна не приїде — відколи торік несподівано його покинула, — Ленна вирішила їхати в Париж. Так чи інак, вона розкриє таємницю смерті Еві. Навіть якщо муситиме провести місяць під опікою незнайомки — незнайомки, з якою ще треба заприятелюватися. Навіть якщо доведеться опанувати зловісні тонкощі мистецтва — мистецтва, в яке вона не до кінця вірила.

Можливо, сьогодні вночі все зміниться.

Можливо, сьогодні вночі вона вперше в житті побачить привида.

Ленна затиснула руки між стегон: аби ніхто не бачив, як вона тремтить. Вона хотіла мати вигляд безстрашної і досвідченої учениці. А ще мусила продемонструвати статечність заради подружжя, що сиділо навпроти. Батьки жертви явно боялися того, що може статися сьогодні вночі.

Добре, що вперше вони зустрілися в не такому зловісному місці. Кілька днів тому всі четверо зібралися у просторій квартирі Воделіни в центрі Парижа. Сидячи у вітальні, вони обговорювали майбутній сеанс.

Зокрема, пов'язані з ним ризики.

Ленна вже дещо знала про ризики й небезпеку: Воделіна розповідала про них на першій зустрічі, коли Ленна висловила бажання стати ученицею. Щоправда, деталі, озвучені вже у вітальні, видавалися більш загрозливими.

— У мене немає ніяких дощечок віджа або планшеток, — пояснювала Воделіна батькам убитої дівчини. — Вони годяться лише для дитячих забавок. Мої спиритичні сеанси зазвичай мають інакший, куди небезпечніший характер.

Двері вітальні відчинилися, найнята служниця принесла чай. Поставила тацю на стіл — поруч із діаграмою, яку Ленна й Воделіна вивчали напередодні, та розташованим у певному порядку знаряддям, необхідним для спиритичного сеансу, так званим *інвентарем*. Чорні воскові свічки, опали й аметисти, зміїні шкурки, сільниці.

— Натомість ви входите в транс, — констатувала мати, коли служниця пішла.

— Так.

Ленна вже провела з Воделіною кілька тижнів, тож роз'яснень не потребувала. Вона знала, що під час спіри-

тичного сеансу медіум входить у транс — це відбувається, коли дух буквально проникає в тіло медіума, заволодіває чужим живим організмом. Воделіна описувала цей стан як двоїсте буття: медіум зберігає власні спогади й думки, але паралельно може зазірнути у свідомість небіжчика.

Мати ковтнула чаю, тоді нахилилася й дістала щось із сумки. Вирізка з газети. У бідолашної жінки весь час тремтіли руки. Щойно переступивши поріг вітальні, вона прикипіла поглядом до Воделіни й довго не наважувалася заговорити.

Ленна на першій зустрічі з Воделіною поводитися майже так само. Але її тоді вразила зовсім не репутація й образ медіумки. Її вразили сірі очі Воделіни. І те, як вона витримувала Леннин погляд — на мить довше, ніж прийнято. Цієї короткої миті було достатньо, щоб побачити, яка Воделіна самовпевнена. А ще, як і покійна Еві, вона нехтувала традиційними манерами.

Обидві ці риси зачаровували Ленну.

Мати простягнула їм статтю. Ленна французькою не володіла, тож і заголовка прочитати не могла. Але, судячи з числа, то була стаття кількарічної давності.

— Писали, що на вашому сеансі померла людина. Це правда? — запитала мати.

Воделіна кивнула.

— Духи — свавільні й непередбачувані. Особливо ті, яких шукаємо ми, — духи жертв. Найвищий ризик — на початку сеансу, на етапі Прикликання. Я зачитую заклинання й запрошую всіх присутніх неподалік духів зібратися в кімнаті. Це те саме, що на повну відкрити кран з водою. Щоб прикликати дух жертви убивства і встановити з ним зв'язок, я вимушена мати справу з усіма